

Рајко ДРАГИЋЕВИЋ

13.

вековање камену размакне ребра
празнина нађе што је изгубила
у испосници несаница је издубила
речи молитве за небеска недра

у светој земљи отац је убио
испосника за грош у сүтону
син је постао монах гонећи сотону
из крви да би анђеле уснио

све разуме вода која тече
и семе на камењу што ниче
нису чудни путеви чудан је човек

припет утре земљу под собом ко брав
пуштен не одмакне колико од сламке мрав
трећем испосница слегне у крв као лек

14.

на литици радочелске стене
ко ластино гнездо прионула кула
жива лаба у камену уснула
плови у памћење кроз небеске вене

у руке ове истино удени
кључ од врата заробљеног ума
пролистај из пера ко из снега шума
отвори ризнице песмом заоденн

црвено лепило у име измена
боли истргнуто слово из имена
дај са висине светло као знање

што клија у видљива крила испоснице
кад очи заведу млечне звездарнице
земља више није једино имање

22.

ко троглава гуја отрован је век
успиње се смртник у свеца муком
истрајним бдењем проналази лек

од безумља далеко је глава
из ћелије слива се сјај у око
као зрака за провид дубоко
у камен где небеска тајна спава

он главу не диже од дела од службе
сјајна метафора хиљаде знакова
памти изглед сунца пре осам векова

узнемого да се врати из те дружбе
сужањством је и вера и кутак
за песников задихани тренутак

24.

не бежи не куди не хвали
не нагињи превише ни на једну страну
јер све има свој лед и своју рану
хуче у руке и онај на другој обали

камене сватове имају сеобе
зебе даљина у оку кад не уме
заробљена мисао да разуме
да ослонца нема никад изван себе

свет који дотичемо усијањем
остаје без позлате спаљен
издалека милован песмом хваљен

његово је вечно у нама трајање
оном ко се у камену скраси
изнутра изникну жртвени украси

Из циклуса »Испосница«